

A calicilor e imperația ceriurilor; abonenții
Calicului primesc însă porție îndoită!

Prorocul Habacuc.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ioan C. Brătianu.

Dumnezeu, însuși încântat de mărirea faptelor tale pentru regatul României, te-a chemat, ca se iubilezi împreună cu el, în cetele ângerilor, și în harmonia sferelor cerești, 10 Maiu 1891!

Calicul.

Sinodul archidieceșan gr. or. din strada Măcelarilor.

La sinodul archidieceșan gr. or. din strada Măcelarilor s'au prezentat estan un redactor, un jude, un protonotar, un student, un diurnist, doi călugări, doi proprietari, doi senatori, doi primari, trei directori de bancă, patru solgăbirăi, patru dascăli, cinci asesori consistoriali, șapte advocați și patruspredece protopopi, cu totul 49 popi. Ȋc popi, pentrucă eu mănânc cu pene cu tot pe toți acei deputați mireni, care, ca se se satisfacă normelor statutului organic, s'au trimis contra voinței popilor la sinod. După praxa constituțională usitată la noi, decând avem statutul organic, mai ușor întră cămila în Raiu decât un mirean fără știrea popilor în sinóde.

Cu asta nu vreau nicidecum se Ȋc, că'n sinódele nóstre cămilele n'au întrare. Uvreau însă se constatez, că mireni, care după normele statutului organic, au se facă două terțialități din totalitatea membrilor sinodali, se deosebesc de popi singur prin aceea, că nu pórtă reverende.

Sinodul archidieceșan din estan, privit de pe galărie, sau din plesniceriu, se înfățișează în o icónă cu totul deosebită de aceea a sinódelor trecutului. În sinódele trecute capetele cărunte erau în absolută majoritate. În sinodul acesta abia fac a treia parte. Și dacă cei cărunți toți ar purta reverende cu dreptul dat de sus de a lega si a deslega, cel puțin în punctul acesta statutul organic n'ar avea a se plânge.

Abstracțiune făcând dela unicul senator sășesc, care, nu știu cu ce drept, a aflat în sinodul nostru archidieceșan scaun și vot, si dela protosolgăbirăul din exarchatul protoereului plaiurilor Hașegului, toți ceialați deputați sinodali au ieșit bine din iarnă, sunt bine hrăniți. Cu deosebire protopopul Abrudului representă dimensiuni burtografice,

care întrec toate aşteptările legilor noastre sinodale despre arondarea protopopiatelor.

Şi'n obrazul lui Dr. Basiliu de Baci u se presentă biserica noastră archidiece sană mult mai favorabil decât în obrazul frateso, al fiscalului nostru archidiece san. Obrazul acestuia adecă se pare a fi simbolul proceselor divorţiali scutite de timbru.

Semnificătoare e minoritatea capetelor pleşuge, sau chele, în sinodul archidiece san din estan faţă de mulţimea platourilor sterile ale sinódelor din trecut. Anna Csilag, din Budapesta, vestita fabricantă de unsori pentru creşterea părului, privind la sinodul din estan de pe galerie sau din plesniceriu, ar fi căduţ cu desăvîrşire in histericale.

Nu'i vorba, si'n sinodul archidiece san din estan, s'au putut observa dovleci lipsiţi de ori-ce vegetaţiune, așa încât ori-cărui fabricant de peruce, uitându-se la ele 'i-ar fi lăsat gura apă. Cu deosebire primarul Haţegului domnul Fost'ailecând'aifost, se presentă în sinódele noastre archigolane din an în an c'un teritoriu capitular mai deşertat de ori-care vegetaţiune, așa încât cel mai mare optimist gr. or. vedându'l trebe se vie nolens-volens la convingerea, că în lumea aceasta toate sunt deşertăciune. Şi dacă e adevărat ceea-ce exarchul plaiurilor Haţegului Raţ mereu susţine, că el are o molitvă, pe care cetindu-o oricui îi creşte părul, eu mult mă mir cum de n'a încercat puterea molitvei sale la propriul seu primar.

Dintre toţi deputaţii sau sfinţii părinţi ai sinodului nostru archidiece san, cei mai mulţi sunt broneţi. Blondi, sau români falsificaţi prin încrucişare darvinică, sunt foarte puşini.

Harapi, ca odinióră în era sinodală alui Patiţa, Zaharia şi Trombitaş, nu's în sinodul din estan. Asta o afirm cu totă liniştea sufletească, chiar şi cu risicul, că referentul nostru scolar se superă pe mine

Desbătăturile sinodale, abstragând dela nodurile, pe care vorbitorii înainte de exprimarea ori-cărui cuvânt se părea că le înghit, au decurs luciu. Opoziție n'a fost. O armonie dincodășuvăitoare a domnit în tot decursul desbaterilor sinodale. Chiar si Tribuniștii, care ne-au mai ramas în sinod ca țundra țiganului în Raiu, luând parte la desbaterile sinodale, nu s'au mai ridicat ca odinióră în piciórele cele dinapoi, ci, cu urechile ciulite, 'și-au dat la tóte consimțemântul lor strigând: Ticălos măria-ta!

Din motivul lipsei de ori-ce opozițiune în sinod, deputatul trocarilor din Brașov, care mai anii trecuți, când consistoriul nostru episcopesc, pentru jocul seu cu hârtii de valóre la burză, s'a prins cu ocaua cea mică, a jucat în gălăgia desbaterilor sinodale rolul vestitului Beschwich-tigungshofrath, s'a simțit cu desevîrșire jignit în activitatea sa, și se se fi exprimat, că mai bine trece la sfânta Unire, decât se mai lase a se alege deputat pentru sinodul archidieceșan din strada Măcelarilor.

Mult s'a vorbit în sinodul archidieceșan din estan, și'n asta'i zace tótă valórea sa, de óre-ce vorba multă e sărăcia omului. Totuși mai mulți decât trei inși d'odată, fiind aceasta contra ordinei cășii, n'a fost iertat se vorbească.

O parte însemnată a membrilor sinodali, sub tótă durata sesiunei sinodale, nu 'și-a deschis gura decât la masa arhiepiscopului-metropolit, sau când vorbea protopopul Zarandului. Când vorbește adecă acest sfânt părinte sinodal, care numai prin aceea se deosebește de cei mai mari filosofi vechi si moderni, că nu tace, nunumai membrii sinodului, dar' chiar și publicul ascultător din plesniceriul salei sinodale cască din gură, ca și când ar voi se mănânce pe Morfeus cu pene cu tot.

De însărcinările cele fără numer, pe care sinodul archidiececan din estan ca și în trecut le-a aruncat în spatele măritului consistoriu archidiececan, îmi vine se nu iau nici o notiță, pentru-că acest mărit consistoriu, ca de regulă, îndată ce se închide sinodul, aruncă, ca și țapul ovreilor vechiului testament, tóte sarcinile din spate, și așteaptă un nou sinod, care se'i încarce altele. Totuși o însărcinare n'o pot trece cu vederea. Asta e însărcinarea aruncată de sinodul din estan în spatele consistoriului archidiececan, ca se tragă pe protopopul Turdei, Roșca, pentru neglijință în oficiu, care numai într'o biserică lipsită de cap se mai póte întêmpla, în cercetare disciplinară. După părerea mea adecă era mult mai consult, ca sinodul nostru archidiececan se însărcineze pe protopopul Turdei, care dela natură se bucură de niște spate mult mai osóse, ca se tragă pe consistoriul archidiececan pentru neglijența în officii în cercetare disciplinară.

S'au adus multe legi salutare de sinodul archidiececan din estan, pentru ca nime se nu le țină. Cea mai însemnată e însă legea pentru pensionarea preoților. Târđiu dar' totuși sinodul nostru archidiececan a venit la convingerea, că mulți preoți merită pensionarea înainte de ce archiepiscopul le strigă: Vrednic este! — De aceea legea pentru pensionarea preoților va împlini un gol mult simțit în punga organismului bisericeii nóstre dreptcredincióse.

Eu aprobez deci din tóta inima legea pentru pensionarea preoților nostrii. Regret însă lipsa unui paragraf în acea lege, și adecă a unui paragraf de următorul cuprins: Acei preoți vor fi scutiți nunumai de taxe pentru fondul de pensiune, dar' vor primí si pensiune duplă, ale căror merite pentru biserică se publică în:

Calicul.

Testamentul țiganului.

Cântec după ursarii din Bârlad.

Dragii mei, copii mei,
 Mai mari și mai mărunței!
 De o fi ș'o fi se mor
 Și'ntraltă lume se sbor,
 Se vă suiți toți în pod,
 C'acolo'i ce am eu tot,
 Ear' aici spre răsărit
 Într'un unghiu păienjenit
 Veți afla o cutiôră
 Legată'mprejur cu sfôră.
 Desfăcând astă cutie
 Spre a vóstră bucurie
 Veți da d'altă cutiuță
 Legată c'o siliuță
 Ear' aici de veți căuta
 Spre mirare veți afla:
 Doue sule ș'o undrea
 Și străvechia mea lulea,
 Din care am păcăit
 Vr'o 50 de ani în vânt.
 Asta'i tot ce eu vă las
 Pe lâng'al lumii năcaz.
 Sulele se le păstrați
 De moșie între frați,
 Când veți duce lipsă mare
 Se n'aveți leac de mâncare
 Voi cu ele se'nțeptați
 Pe boiari și pe bogăți:

Cu inimi învêrtoșate
 Și negre de răutate
 Față de toți cei lipsiți
 Și de sôrte plictisiți.*)
 Apoi ce'ți fi câștigat
 P'astă cale de'nțeapat
 Se grijiți tot la un loc
 Păzind totul ca de foc.
 Ear' încât pentru undrea
 Aia este pofta mea:
 S'o prefaceți în părale,
 Se puneți iute la cale
 Pomană mare cu pește
 Astfel ca se ducă veste
 La tot neamul de țigan
 Din județul Tutovan.⁶
 În sfêrșit a mea lulea
 Cu tutun o veți umplea,
 Și după îngropăciune
 Veți pune'n ea un cărbune.
 Apoi la cap 'mi-o'nplântați,
 Ca'n lume veste se dați:
 Că eu până am trăit,
 De nimic nu m'am gândit,
 Ș'alta'n lume n'am lucrat
 Ci mereu am tot pipat;
 Dar' ca mine's milióne
 De boieri și de cocóne!

*) Trântiți la pământ, de nu se mai pot ridica.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Jocă bine măi Mărcuț
Până'i rămânea desculț,
Că nu ți-a fi frig, Mărcuț
C'amu aeru'i călduț
Ca vinul când fierbe'n buți.

Jocă și tot iuiește
Se se ducă'n lume veste,
Că cin jocă și nu strigă
I se face gura strîmbă.

Iuiește, nu striga
La popa din Sărata,
La popa Măsariu Nistor
Care'i omul plin de dor.

Plin de dor e pentru vin,
Dar' și de vinars e plin
Și și noapte ca un sac,
Vai și prost e când e beat!

Strigă'i una cum şti tu:
Părințele mi te dū
Unde-o dus iapa mutū,
Dar' las vinul și spirū!

Că părinte, se se știe,
Cine bea cade'n beție,
Căci scris e la pascălie:
Cine bea vinul se'mbată
De-ar fi cu capul de pétră.

Apoi ști cum cântă Gruia:
Beția'i blământăție
Bagă și popi la robie,
Beția'i mare sodom
Prăpădește cap de om!

Drept c'al tēu cap părințele
Nu ți l'a băga'n grădele,
Căci scris e la paraclie:
Bețivii nu au glagore!

Dar' atunci cu atât mai rău
De picioare, fetul meu,
Că cine nu are cap
Strică mai multe ciobote!

Apoi Marcule ochește
Și spre Hațeg potrivește
Chiuiturile tale,
Că aia'i frumósă vale.

Acolo'n satul Ciopea
E un popă ca căldarea

Numit Ioan Mihailesc
Da'i cu duh pitonicesc.

Că el cetind din scripturi,
Din bunele 'nvătăuri
Vine la convingerea
Că tot ce'i al altuia
E pentru sfinția sa.

Astfel fu și astă tómnă
Când vedū în o grădină
La un om din Ohaba
Niște vérđă frumușea.

El cu gândul la psaltire
Sare gardul de nuele,
Și hótele de căpățini
Se pitul la el în traistă.

Omul cel cu grădina
Te miri de unde zăpsia,
Că are în vérđă un țap
Și dă'n el ca într'un sac.

Atunci țapul dracului
Prinde mâna omului
Și'i dăce: Nu face gură
Că'ți dau un sac de prescură.

Omul crede, lasă țapul,
Dar' țapu'i una cu dracul
Făgădașul nu și'l ține
Batel'ar ățuia de mâne.

Altcum fiind bun creștin
Bea vinars și bea și vin,

Dar' bea colea chiar popește Până jos se tăvălește.	Blastăme'n ȃiua Crucii De se scutură nucii.
Înjură de cele sfinte Se cértă, strigă și minte De gândești că'i un ciangău Din atare fágădău.	El crede'n fermecături Și'n ori și ce secături; Crede că strigoile Iau cu farmec laptele.
Ėstui popă Marcule Curății măselele Și capul și sfânta barbă Cum curățește la vérďă.	Apoi în ȃiua Crucii Când îngălbinesc nucii Eșind cu cădelnița Începe a blăstăma:
Ear' de nu s'a îndrepta Punemi'l pe roșia Și'i dă drumul până'n Streiu Acolo se'și afle heiu.	De te-ar bate Dumneđu Pe tine, poporul meu, Care 'mi-ai-sterpit bivola De'mi cădù'n heftică óla Și'n suspin preutésa!
Că nu'i bun între creștini Cum nu'i bun un car de spini În holda de grău curat, Că'i de tot destrăbălat.	Fiind că'n descântec crede Dar' pe cât se cam mai vede El nu știe descânta Punete a'l învăța.
Hop Mărcuț, nu fi păgân, Ai grije că'n Mesteacăn Încă ai un bun ortac Care trebe descântat.	ȃi'i: părinte Irimie De vrei bivola se'ți fie Cu lapte, ține-o bine, Nu te face de rușine.
El e Ioan Irimie Om născut spre năucie, Dar' nici dracul nu mai știe Cum vení la ținghilie.	Ear' lui îi descântă tu Cum îi ști tu mai mândru: Câte frunză's prin păduri Și pe câmp câte ierburi; Câte pene pe-o găină Căți peri are o mărțină,
Și'i popă pravoslavnic, Da'n blăsteme e voinic,	

Atâta greuruși ai tu
În glava cea fără creer.

Deci, greurușii ca se'ți iasă
Ție și la preutésă
Pune-te când veși că plouă,
Marți séra pe lună nouă,
Meri tu pe dealul „Găina”
Tu cu dómna preutésa,
Și vė dați togma din virf
Dura până'n fundul grópei,
Atunci ve'ți fi vindecați
De cel reu, și supėrați
Nu'ți mai fi în veci de el
De'ți mințesc — se fi!

Apoi Mărcuț din câneni,
Nu'ți uita că'n Coroieni
Popește Gavril Mustea
Ca și la Rusciuc pașa.

Esta nu'i popă bețiv,
Nici nu'i gras nici uscățiv,
Da'i născut în zodia
Se'mbuce tótă lumea.

Până era și crășmar
Nu era un lucru rar
A da la ómeni rachie
Până'i scotea din moșie.

Acum crășmă nu mai ține
Dar' poporul spre ruine
Îl conduce, uite cum,
Pe cel mai nimerit drum:

Poporul din Coroeni,
Înțeleg proștii mireni,
Sunt spre lucș prea aplicați,
Și muieri și și bărbați.

Vënd și vacă și vițel
Vënd și capră și purcel
Numai se'și iee spențel
Și bondă de piei de miel.

Care, ce vinde nu are,
Dela casa de păstrare
Ia bani cu percente bune,
Și popa cavent se pune.

Și solventul nu plătește
Ear caventul chibzuește
De'i ia tótă moșia
Și'l țipă'n America.

Ėstui popă, Marcule
Spune'i tu puicul: e
Părinte sfinția ta
Cinstit gescheft e ęsta?

Tu'ți mănânci parochia
Ca țigani biserica,
Nu veși tu că astăđi mâni
Te tredești fără creștini.

În loc se'ți înveți poporul
Se părăsască rachiul
Și lucșul și făloșia,
Încă tu le iai moșia!

Prin asta ce'î lucru drept,
 Areți a fi prea deștept
 În arta de a te'mbogăți
 Dar' apoi poporeni?

Țipe ei mătăsile
 Bundele, laiberile
 Și apuce opincile
 Și deșerte crâșmele.

Apoi pe muncă se pună
 Și ear' va fi trebă bună
 În frumoșii Coroeni;
 Altcum? — Vai de poporeni!

Apoi, unde'î turma slabă,
 De'î riioasă ori bolnavă,
 Călbăjită — cu catar
 Spune'mi cei de păcurar?

Însănătoșazăți turma
 Apoi vom mai vedea urma
 Urmelor ce va alege,
 Astai popă a ta lege.

De nu'ți place, las' popia
 Și apucă crâșmăria
 La care ai un tabet
 Ca și Izig cu Mendel.

Apoi Mărcuț, fătul meu
 Trecând prin Ibașfalău
 Stai o leacă la Stefan,
 La prota unit Câmpian.

El de statură e mic
 Dar' la barbă e voinic,
 Acum prinde a cărunți,
 I să răresc și dinții.

Pe dumniului li'ntreba:
 Părinte sfinția ta,
 Stau-ți pe drept scólele
 Cum ȃic protocólele?

Dacă da — popă, pardon,
 La din contră: bun cocon,
 Strică protocólele
 Și cărpește scólele!

Apoi Mărcuț mergi pe jos
 Pân' la Someșul frumos
 Acolo stai la Sângerorz
 Stai și te așeză jos.

Și ședând te uită bine
 Că va trece p'ângă tine
 Multă lume spre borcut
 Dac'a fi timpul plăcut.

Din multă ce vei vedea
 Știu că ochii ți-or cădea
 Pe doi indiviđi marcați
 Căci mult timp a fost buni frați.

Unui dascăl, altui popă,
 Prietini buni cu tuz de dobă,
 Și nu știu care de care
 Ar fi în ferbel mai mare
 Și în beție mai tare.

Dar' de o țir de vreme'ncóce
 Parc'ar fi chiar dobitóce,
 Atâta se mai împung
 Cât ține drumul de lung.

Popa'i numit popa spic,
 Dar' dascálu'i mai voinic,
 El e mare cât un plop
 Ce-a remas dela potop.

Ađi amêndoi se au rêu
 Alérgă pe la birău,
 Ba si pe la judecată
 După plată și resplată.

Împacă'i tu Marcule,
 Dar' mi'i ia cu binele,
 Că amêndoi is nătangi
 Cât te-ar face se chiar plângi.

Spunele pilda acea:
 Cum un posesor avea
 Un câne și un pisic,
 Ala mare, esta mic.

Și mâța cu cânele
 Trăit'au cu binele
 Pân'odată a intrat
 Între ei cel cornurat,
 Și-atunci avam s'au certat
 De dusus'au veste'n sat,
 Mâța cum a sgăriat
 Și cum cânele a mușcat.
 Dar' cu atât nu s'a sfêrșit,
 Căci mârțanul negreșit

Dusus'a și a pârît
 Pe dulăul lihăit.

Dacă auđi stăpânul
 Apucă în mâni alunul
 Și le ڏise: pe cuvênt
 Aveți de pus jurămênt!

Atunci pisicu'ncepù
 Stăpâne, cânele'i lotru,
 Că mâncă carnea cea grasă
 Și mie ósele'mi lasă,
 Ear' de cerc al îndrepta
 El se pune a mă mușca.

Cânele ڏice: stăpâne,
 Motocu'i cu mult mai câne
 Decât eu, sêrac de mine!
 Că linge ulcelele
 Și tóte bliduțele,
 Ear' de ڏic: nu face așa
 El prinde a mă sgăria.

Stăpânul la acestea
 Cu alunu'i încingea
 Și din gură le ڏicea:
 Ambii îmi sunteți argați,
 Și amêndoi vê certăți
 Sêm̃n că amêndoi furați.

Și dacă'i îmblăti bine
 Făcut'au cum se cuvine
 Cu argații certăreți,
 Iau închis într'un coteț.

Pilda de și-o vor pricepe
Tu Marcule vei începe
Cu ei ad intuițiune
Ca se'i scapi de periciune.

Fiind că sunt certăreți
Închide'i într'un cotet,
Dă-le nuci și tuz de verși
Și ear' prietini o se'i veși.

Ear' dacă dóră cumva
Ei tot nu s'ar stâmpăra
Ține'i în Someș de-a moi
Până'n Țiua de apoi,
Dór' topiți ca cânepa
Le-a veni cumva mintea
Și și-or pierde puterea
Și gustul de a se certa.

Urzică Scandalografescu.

Cuvântările, cu care de 21 de ani se deschid sinódele statutului organic, și sfinților părinți sinodali li se dă ocaziune a fura lui timpul pentru diurne, sunt de regulă ca și acelea, cu care potențații statelor constituționale își deschid parlamentele. Deosebirea e numai, că sfinții părinți sinodali la cuvântările, sau la mesagiurile, cu care se deschid sinódele, nu răspund înainte de a intra în desbaterile meritoreale prin adrese diplomatice, ci la finea desbaterilor prin cuitănții timbrate despre primirea diurnelor și a speșelor de călătorie.

Cuvântările de deschidere sau mesagiurile de tron, cu care prelații noștri își deschid parlamentele, dau de regulă expresiune ȃisei „quot capila tot sensus.“ Fie-care prelat își are forma sa deosebită, și prin urmare necorespunȃtore unității în credință și'n legea statutului organic.

După părerea mea prelații noștri ar trebui se'și deschidă sinódele în una și aceeași formă, pentru-că una credință și un statut organic avem. Durere, asta nu'i așa.

Miron constituționalul în tóte cele 16 cuvântări, cu care 'și-au deschis sinódele archidieceșane, a constatat câte o bólă, pentru care în tóte farmaciile până acum nu s'a aflat leac. Așa și estan a constatat „scăderi de tot felul, dar' mai ales fisice“ spre a căror vindecare singur sfântul Haralampie e chieșmat.

Ca nici-odată însē archiepiscopul-metropolit Miron constituționalul, a constatat în cuvântarea sa de deschidere lucruri, pe care „preaștimații domni deputați, iubiții frați și fii sufletești“ nu's în stare ale constata. Miron constituționalul a đis adecă: „Pot se constat din partea mea cu mulțămire, că deși s'au pornit multe și grele pedeci dinlăuntru și din afară, biserica ortodoxă română de aici și în special archidieceșana noastră transilvană a făcut cu concursul meu în toți ramii sei de activitate progrese de o valóre durabilă și între imprevjurările nóștre satisfăcătóre.“ Durere numai că archiepiscopul-metropolit Miron constituționalul nu arată cu numele acele progrese, pe care, cu deosebire, biserica archidieceșană cu concursul seu le-a făcut în toți ramii sei de activitate, și a îngreunat mult poziția istoricilor seculilor următori, care în zădar își vor sparge capul spre a afla acele progrese.

Înapoimergătorul Ioan dela Arad, în trecut ca și estan, tóte cuvântările, cu care 'și-a deschis sinódele, le-a început cu: „Christos a înviat domnilor deputați!“ Pe Popa George însē nime nu l'a auđit se'i fi respuns cu: „Adeverat c'a înviat!“

Cu totul deosebită de cele din trecut e cuvântarea, cu care Înapoimergătorul Ioan dela Arad 'și-a deschis estan sinodul. Această cuvântare sémână mult cu epistolele sfinților Apostoli cătră păgâni, și în special cu epistola sfântului apostol Pavel cătră Galateni cap 3. 4.

Un singur pasagiu din această cuvântare se deosebește de tóte învățăturile sfinților Apostoli. Înapoimergătorul Ioan dela Arad învătă ȓicând: „Fiind vorba de scop, aflu de bine a observa domnilor deputați, că biserica nu este însuși scopul, ci numai mijlocul; însé unicul și cel mai puternic mijloc la ajungerea scopului!“

Care va se ȓică, după învățatura Înapoimergătorului Ioan dela Arad, Christos a încetat a mai fi însuși biserica, și aceasta s'a redus la simplul rol al unui mijloc, prin care Ucei puși de Dumneȓeu în capul ei își ajung scopul.

Preasfinția-sa Nicolaenuvecertați a ținut o cuvântare de deschidere mult prea lungă pentru scurtimea legendară a sinódelor eparchiei de Dumneȓeu scutite a Frătuților, și a vederilor sale pastorale. Ceea ce însé celorlalți prelați ai noștrii nu le-a dat mâna a face în cuvântările lor de deschidere, a făcut prelatul Nicolaenuvecertați. El a numerat adecă un șir de probleme rezolvate în scurtul timp al unui an dela data ultimului seu sinod. Și după mine e fôrte laudabil, când prelații noștrii se pot presenta înaintea sinódelor cu fapte complinite de interes public bisericesc. Asta până acum singur Nicolaenuvecertati o a făcut. Nu înțeleg însé cum preasfinția sa Patriarchul Frătuților a întrelăsat a constata în cuvântarea sa de deschidere un prea măreț fapt complinit, și adecă însuflețirea, cu care comune întregi ale de Dumneȓeu scutitei sale

eparchii 'și-au părăsit în decursul anului trecut sinodal credința stremoșască.

Această întrelăsare, eu nu 'mi-o pot esplica altcum, decât că preasfinția-sa stăpânit de o modestie sublimă, n'a voit se dea organelor sale administrative meritatul lăudătoriu public!

Reasumând tóte învățăturile, ce eu din cuvântările, cu care prelații noștrii 'și-au deschis sinódele, le-am câștigat, le dau posterității prin sentință: Preasfințiți prelați, mai multe fapte și mai puține vorbe, căci vorba multă nu e altceva, decât cea mai nerestornabilă dovadă despre sărăcia omului!

Stan Pătitul.

În timpurile absolutismului lui Bach, cel-ce da cuiva o palmă se pedepsea cu 5 fl. Cu vreme, legea asta s'a lătit și'ntr'ntre poporul de rînd. Fie-cine știea, că o palmă dată cuiva costă 5 fl.

Un bețiv glumeț, dar' fără crucer în pungă, s'a dus într'o ți la cărcimă și a beut până s'a îmbetat. Ne mai putînd bea a chiebat pe cărcimarul ca se'i plătească.

Cârcimarul i'a făcut o socoteală de 2 fl. Bine, țise bețivul, dă'mi dela o hârtie de 5 fl. înapoi. Cârcimarul îi dă 3 fl. Bețivul ia cei 3 fl., îi bagă în șerpar, și țice cătră cârcimar: Acum dă'mi o palmă, și's plătit!

O descoperire epitropică.

Studentul Cupșa, în calitatea sa de deputat al sinodului archidieceșan din strada Măcelarilor, dintre toți deputații a cuitat cea mai mare sumă în contul diurnelor și al șpeselor de drum. El e prin urmare cel mai scump deputat al sinodului archidieceșan dar', prin activitatea sa sinodală, a și desmînțit cu desevîșire proverbul: Ce e scump e și bun!

Ciora,

șefdiurnist epitropiconicesc.

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Dacă toate ațele ți se rup, spânzură-te cu potângul!

* * *

Cu postul și cu rugăciunea se câștigă lumea cealaltă,
lumea asta cu bani și cu credit!

* * *

Omul iubitor de pace, face bine dacă nu se însoră!

* * *

Încredete mai mult în puterea brațelor tale, decât în
promisiunile de ajutor ale domnilor celor mari!

* * *

Nu fura onórea deapropelui teu, ca se n'ajungi pentru
nimica înaintea judecătorii!

* * *

Iubirea vechie nu se ruginește, dar' în obraz tot se
sbârcește!

* * *

Omul e născut pentru a patimi în această lume, și
de aceea și noapte se nu se depărteze de sócră-sa!

* * *

Muerea rea e mai rea decât mórtea, cea bună tot atât
de bună ca și mórtea!

* * *

Fómea e cel mai bun bucătar, setea cel mai bun isvor
de beut, și de aceea seracii trăiesc mai bine!

* * *

Vecinul bun e mai bun decât un frate departe, dar'
pentru aceea nu te duce la vecinto, că dacă e bogat
nu-ți dă nimica, dacă e sărac îți cere!

* * *

Despre cei morți nu vorbi de réu, că destui se vor afla
care le vor face acest serviciu!

* * *

Singur prezentul e proprietatea omului, dar' pe atare
hipotecă nime nu dă împrumuturi!

* * *

Dumneșeu cel bătrân și toți sfinții trăiesc încă, și
asta'i o dovadă pipăită, că'n ceriu nu's medici!

* * *

Covrigarii, care în tóte țilele pot mânca covrigi și fran-
zele, n'au lipsă a se ruga lui Dumneșeu pentru pânea de
tóte țilele!

* * *

Beția e o patimă, apoi tot un drac, îmbetese omul
de vin, de rachie, ori de idei!

* * *

Urlă cu advocații dacă împart óia cu tine!

* * *

Ceea-ce tu nu vrei se'ți faci ție deaprópele teu, fă'i
tu lui, că altcum nu scapi de el!

* * *

Calea cea de mijloc e de aur, dacă omul pe ea ajunge
la mijlóce?

* * *

Nici o cânepă nu'i așa de subțire, ca se nu poți face
un streang din ea!

* * *

Dela mândrie până la prostie poți arunca c'o pălărie!

* * *

Din puțin apucă omul la nimica, și de aceea celce
nu e cu degetul cel mic mulțămit, are tótă dreptatea a
cere mâna întreagă!

* * *

Ocuparea posturilor învățătorești din archidieceasă în
mod provisoriu, nu se deosebește întru nimica de colacul
ce se plătește pentru aflarea cailor furați!

* * *

Entusiasmul manifestat la serbarea lui 10 Maiu 1891
în București, a semēnat mult cu fluieratul olarului când
'și-a resturnat carul cu oalele!

* * *

„Liga“ e o frumoasă invențiune culturală, recere însă
mult mai multe legături, ca se se deosebească d'un boer
legat cu teiu!

Un răspuns neașteptat!

Medicul: Se ști domnișoră, că ați 'mi s'a întâmplat cel mai extraordinar cas, care în praxa unui medic se poate întâmpla! . . .

— Ce spui, ai vindecat dór' pe cineva?

Insurăţel nedisperat.

— Şi nu glumeşti, vrei serios se te măriţi după moşneagul ala de 74 de ani?

— De, n'am ce face, părinţii mei mă silesc, pentru-că are o mare avere!

— Înţeleg, şi așa sărutându'ţi mâna îmi rezerv dreptul pentru mai târziu!

Abonament

nou nu deschidem, dar' espedăm Calicul la toți cei ce ne trimit 3 fl. sau 7 franci pe an.

Dascălii români, fără deosebire dacă aceia flămâdesc după ortografia lui T. Cipariu, sau după a lui T. Maiorescu, precum și preoții români de confesiunea răbdărilor prăjite etc. calici, primesc Calicul cu prețul redus la 2 fl. pe an.

Singur studenții, fără deosebire de eminentă sau secundă, primesc Calicul cu 1 fl. 50 cr. pe an.

Atari favoruri se cer și se primesc dela redacțiunea noastră.

Administrațiunea Calicului.